

Zuster PETRA Honderdjarige zuster van Pittem

Het was feest bij de zusters van Maria van Pittem. Zuster Petra vierde onlangs haar honderdste verjaardag met een dankviering en een receptie. Ze koos zelf de gebeden en de liederen voor de eucharistie, en vond het overkoepelende thema in Johannes 15,5: „Ik ben de wijnstok en jullie zijn de ranken.” Voor zuster Petra was dit vers haar leven lang een bron van hoop en sterkte.

‘Afhankelijk zijn van anderen is een grote genade’

Bert CLAERHOUT

Ze heet Yvonne BRUYNEEL en komt uit het kroostrijke gezin van een klompenmaker en een winkelierster uit Oostrozebeke. Na haar studies aan de normaalschool in Brugge trad ze in 1935 in bij de zusters van Maria van Pittem. In 1956 werd zuster Petra er belast met de begeleiding van haar medezusters-missionarissen. Dat opende voor altijd haar blik op de wereld. Op haar honderdste is ze mild en ruimdenkend, en allesbehalve wereldvreemd.

–U bent honderd en u leeft al 76 jaar in het klooster. U moet toch weten wie God is?

God is liefde. Dat bewees Hij door zich in Jezus kenbaar te maken en dat bewijst Hij elke dag opnieuw. Zijn liefde geeft ons het vertrouwen om ons volledig aan Hem te geven. We ervaren erdoor ook de liefde voor de medemens. Want wie God liefheeft, heeft ook de naaste lief – ongeacht diens huidkleur, ras of sociale status.

Ik bid dagelijks voor de verkrachte vrouwen in Oost-Congo. Dat zoiets gebeurt, vind ik mensonterend. Ook elders gebeuren verschrikkelijke dingen. Als ik die op de televisie zie of erover in de krant lees, bid ik keer op keer voor de slachtoffers. Ik draag mijn verdriet aan God op en vraag Hem om onder de slachtoffers troostend aanwezig te zijn.

–Welke gebeurtenis van de afgelopen eeuw is u het meest bijgebleven?

De bombardementen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Zoiets vergeet je nooit. Toen ik nog in Brugge studeerde, hielp ik als ziekenverzorger gewonde soldaten te verzorgen. Voorts hielpen we kinderen hun oorlogstrauma's te verwerken. Ook al waren we bang, op school begonnen we soms te zingen om de angst te verdrijven. En verder? Slecht voedsel en ontberingen. Dat was een kwestie van aanpassen en tevreden zijn met wat je had.

–En wat tekende u persoonlijk het meest?

Mijn roeping, ongetwijfeld. Toen ik intrad, wist ik niet wat het betekende van mijn ouders gescheiden te leven. Dat was een zwaar offer. Voor het eerst zag ik mijn vader wenen.

Mijn studietijd was er een van bidden en studeren. Daarna werd het bidden en werken. Voor religieuzen is alles onlosmakelijk verbonden met het gebed. De dagelijkse eucharistie was een stuwkracht die

Zuster Petra: „Ook al ben ik honderd en afhankelijk van anderen, ik heb nog altijd mijn trots.” © Violet Corbett Brock

me energie gaf. Dat is nog altijd zo, ook al kan ik niet meer dagelijks naar de kapel. Na een val, eind vorig jaar, zit ik in een rolstoel. Drie keer wekelijks word ik naar de kapel gebracht, de andere dagen volg ik de mis via de geluidsinstallatie.

–Nooit spijt gehad van uw roeping?

Spijt nooit, maar dat betekent niet dat je geen twijfel kent. Een roeping loopt nooit van een leien dakje. Soms sluipt de twijfel binnen en dat is goed, want dan word je gedwongen je keuze uit te zuiveren en opnieuw scherp te stellen. Een roeping moet je geregeld herbevestigen.

–Ook als je honderd bent?

(Licht) Daar ben ik nu wel van vrijgesteld zeker? Ik zeg elke dag het vers op: „Het leven is schoon, hoe het ook vergaat, als de zoon van Christus erboven staat.” Dat die zoon daar staat, is voor mij een zekerheid.

–Sommige medezusters noemen u de bewaerengel van de Pittemse missionarissen.

Dat komt doordat ik tientallen jaren verantwoordelijk was voor de begeleiding van de zusters-missionarissen van onze congregatie. Ik stond in voor de administra-

tieve plichtplegingen zoals het boeken van vliegtuigtickets, het in orde brengen van paspoorten, de aankopen en verzendingen, de contacten met officiële instanties voor onze leerkrachten in de middelbare scholen in Congo en Rwanda. Het was een job met veel verantwoordelijkheden, maar ik kreeg alle vrijheid om die op te nemen. Ik ben mijn oversten daarvoor dankbaar.

„Een roeping loopt nooit van een leien dakje, je moet die geregeld opnieuw bevestigen”

–Bent u zelf op reis geweest?

Nauwelijks. Een Congoverblijf van drie maanden en twee korte bezoeken aan Rwanda, meer niet. Door mijn uitvoerige contacten met onze zusters in Afrika en Latijns-Amerika wist ik evenwel wat er wereldwijd gebeurde. Hun getuigenissen versterkten mijn betrokkenheid bij het wereldgebeuren. Dat engagement heb ik nog altijd.

–Wat doet u zoal tijdens de dag?

Vóór mijn val stond ik elke dag om zes uur op en bad ik. Daarna kleepte ik me aan en ging ik naar de kapel voor de eucharistie. Nu kan ik echter niet meer alleen opstaan en moet ik wachten tot de verzorgsters komen. Ik ben nu ook meer alleen in mijn kamer. Het zijn vaak momenten van lectuur en gebed. Ik lees nog veel boeken en tussendoor bid ik een paternoster, het gebed van de armen. Stil worden en je één voelen met Hem, dat zijn de momenten die ik koester. Maar als iemand mijn kamer binnenkomt, ben ik een en al oog en oor voor mijn gast. Mensen goed ontvangen en naar hen luisteren, dat vind ik belangrijk. Alsook er goed gekleed en verzorgd bijlopen. Ook al ben ik nu honderd en volledig op anderen aangevoelen, ik heb nog altijd mijn trots.

Aanvankelijk had ik het moeilijk met die afhankelijkheid. Gaandeweg leerde ik die evenwel te aanvaarden en zag ik in dat afhankelijk zijn van anderen, hoe moeilijk ook, een grote genade is. Het vergt veel geduld en wijsheid alsook dankbaarheid voor alles wat God ons geeft. Zou dat aanvaarden van mijn afhankelijkheid een laatste uitzuivering van mijn roeping zijn, die Hij van mij vraagt?